

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΨΥΧΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ βόμβα Ὀρσίνη, ἣτις τελευταίως ἐν Τεργεστή ὑπὸ τῶν Ὀργάνων τῆς Italia Irredenta ἐξεργάχη ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν συμπυκνωθέντων περὶ τὴν Μουσιχὴν τῶν Ἀπομάχων Τεργεσταίων δὲν ὑπῆρξεν ἰσως τόσον ἀπρόοπτος, ὅσον ἐφάνη εἰς ἡμᾶς ἐξυπνίσαντας τὴν Δευτέραν πρωὶ ὃ κατὰ τὰ σύνορα ἐκραγεῖς αἰφνιδίως πόλεμος. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου μάλιστα ὀργάνου τῆς Κυβερνήσεως ἀγγελθεῖσαν εὐνοϊκὴν δι' ἡμᾶς λύσιν τοῦ μεθοριακοῦ ζητήματος, πᾶν ἄλλο ἐπερίμενέ τις ἢ συστηματικὸν πόλεμον μεταξὺ τῶν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν νέων συνόρων μας σταθμευόντων στρατευμάτων.

Φαίνεται ὅτι ὁ συρμὸς ἐπέδρασεν ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν πολέμων. Προηγούντο ἄλλοτε παντὸς πολέμου μερικὰ προμηνύματα, κἄτι διακοπαὶ σχέσεων, κἄτι προκηρύξεις πολέμου καὶ τὰ τοιαῦτα. Τώρα ἡ Ἀγγλία βομβαρδίζει τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καταλαμβάνει τὴν Διώρυγα, διακλαδύεται εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐγκαθίσταται κυρίαρχος τῆς Αἰγύπτου· καὶ ὅμως πόλεμον . . . δὲν ἔχει μὲ τὴν Αἰγύπτου· ἀλλὰ μὲ κάποιον Ἀραμπὴν. Τουρκικὸς καὶ ἐλληνικὸς στρατὸς αἰματοκυλίωνται εἰς τὰ θεσσαλικά σύνορα, συγκεντρῶνται οἱ Τούρκοι, συγκεντρῶνται οἱ Ἕλληνες, πεζικὸν ἐκεῖνοι, πυροβολικὸν ἡμεῖς, μᾶς ἐκτοπιζοῦν, τοὺς ἐκτοπιζομεν, μᾶς σκοτόνουν, τοὺς σκοτόνομεν, καὶ ἀκόμα ἀγνοοῦμεν ἂν ἔχωμεν πόλεμον μὲ τοὺς Τούρκους, ἢ ἂν διάγωμεν ἐν εἰρήνῃ μὲ τοὺς ἀγκλητοὺς μας γείτονας. Καὶ ἐπειδὴ οὔτε τὸ ἐν ἔχωμεν, οὔτε τὸ ἄλλο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διατελοῦμεν εἰς εἰρηνοπόλεμον. Ἡ λέξις δὲν εἶναι ὀκνηρὰ· εἶναι τῶν συντακτῶν τῆς Ὄρας.

μάχος πρὶν καταλάβῃ μίαν χώραν, ἣτις νομίζει ὅτι τοῦ ἀνήκει ἢ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ τοῦ ἀνήκη. Ἡμεῖς καταλαμβάνομεν τὴν Ἀρτοθεσσαλίαν—καὶ οἱ Τούρκοι μᾶς τὴν παραχωροῦσιν—ἐν πληρεστάτῃ βαθεῖα εἰρήνῃ, τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ Κουμουνδούρου μελετοῦντος τὸν εἰδυλλιακὸν Θεόκριτον, τοῦ δὲ Τούρκου Βεζύρη τὸν παιδολάτρην ποιητὴν Σααδῆ. Περνᾷ μετὰ τὴν κατάληψιν εἰς καὶ ἡμῖς ἐνιαυτὸς καὶ ὡς νὰ ἐκοιμώμεθα καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐξυπνώμεν ἐνθυμούμενοι ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ βαπτίσωμεν μὲ αἷμα τὰ ἐπίδικα μέρη. Καὶ τὰ βαπτίζομεν!

ὑποθέσατε ὅτι τὴν 1ην Σεπτεμβρίου μετοικεῖτε ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου εὗρίσκεσθε εἰς ἄλλην ἣτις τώρα οἰκοδομεῖται. Τί βία διὰ νὰ τὴν παραλάβητε τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ὅπως ὅπως, σχεδὸν ἀτελείωτην. Δὲν προσέχετε εἰς τίποτε. Εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅτι λείπουν δύο τρία παράθυρα; οἱ σωλῆνες πρὸς διοχέτευσιν τοῦ βροχίου ὕδατος, ἢ ὅτι οἱ τοῖχοι δὲν ἐξηράνθησαν ἀκόμη, ἢ ὅτι στέγη τις εἶναι ἀτελείωτος, ἀπαντᾷτε μὲ τὸ στερεότυπον ἐκεῖνο : "Ἐλα τώρα! δὲν πειράζει!

Τοιαύτην βίαν ἔδειξεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς 30ης Μαρτίου ὅτε ὑπέγραφε τὴν Σύμβασιν! Ὡς νὰ μὴν εἶχε οὔτε τὴν Καστέλλαν, οὔτε τὰς Ἀδάμας, οὔτε τὸ μέγαρόν του ἐν τῇ Πλατεῖα τῆς Ἐλευθερίας διὰ νὰ στεγασθῇ, ἐννοοῦσε νὰ μπῆ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ὅπως ὅπως, ἀδιάφορον ἂν μὲ ὄρια καλῶς διαγεγραμμένα ἢ ὄχι, ἂν μὲ γραμμὴν μεθοριακὴν καλῶς ἐξηκριβωμένην ἢ ὄχι.

Ἐκεῖνη ἡ βία τοῦ Κουμουνδούρου ἔφερεν αὐτὴν τὴν βίαν τῶν ἐπιτεθέντων Τούρκων.

Διπλωματικῶς ἀμφοτέραι αἱ κυβερνήσεις, τουργικὴ καὶ ἐλληνικὴ, θὰ εὗρωσιν ἀφθονίαν ἐπιχειρημάτων νὰ δικαιολογηθῶσι.

— Οἱ Ἕλληνες ἤρξαντο χειρῶν ἀδίκων, καταλαβόντες τὸ Καραλή, θὰ γράψῃ εἰς τὰς διακοινώσεις του ὁ Σαῖτ.

Τί αἱματηρὸν πρωθύστερον! "Ὅλος ὁ κόσμος συνάπτει

— Οί Τούρκοι ήζυξαν χειρών αδικιών καταλαβόντες τόν Ζορμπάν, θ' αντίγραφή εις τας ιδιαιτέρας του ο Τριχοί-πης.

Και θά έχωσι και οι δύο όλίγον δίκαιον και όλίγον άδικον.

'Αλλά τί άπιστία και τί άνανδρία άληθινή των Τούρκων! Έάν ένόμιζον ότι ή υπό των ήμετέρων κατάληψις του Κασαλή Δερβέν ήτο αύθάρτερον κίνημα της έλληνικής κυβερνήσεως, ώφειλον να άντισταθώσι τότε ή έν δέν ήσαν έτοιμοι τότε, να ποσθάλωσι τούς ήμετέρους μετά μίαν ή δύο ήμέρας. Πλήν όχι! Άναμένοντες δέκα, δεκαπέντε, είκοσιν ήμέρας, προσποιούνται τόν ά διάφορον, υποκρίνονται άνηχήν, και έν τω μεταξύ συλλέγονται, συμπυκνούνται, συσκηνοούνται, και επιτιθενται έτοιμοι κατ' άνετισμών, πολλοί κατ' όλίγων.

Και άσμή μωρολογώσιν οι άντιπολιτευόμενοι έφημερίδες, ότι αύτό ήτο δικαιομα των, διότι έν άγνοια των οικειοποιούνται τήν πλέον άνανδρον και άνοιον πράξιν. Δικαιομα των και καθήκον των άκόμη θά ήτο, έν διετελοϋμεν με τήν Τουρκίαν εις πόλεμον. Άλλ' έν πλήρει ειρήνη, ή έξέπινης έπίθεσις, ήτο βρόδαρος πράξις άδικαιολόγητος!

Τί πεπρωμένον! Έπί τριταχίλιους ήδη ένικητούς πρώτους τήν γόνιμον αύτήν φυλήν των Άσιατών να τήν καταβλάωμεν πάντοτε διά μιζ. δακός ανθρώπων. Έγίνετο πλέον νόμος ιστορικός. Όταν πολεμώσι Τούρκοι και Έλληνες, ή άίμμητική άναλογία να εί-αι ως δέκα προς ένκα. Και ή ισχύς του νόμου, ό εις να καταβάλλη τούς δέκα. Ήδύναντο να άπορύγωσι τήν φοράν αύτήν οι Τούρκοι νέκρω ταψίαν έκ μέρους των εις τόν ιστορικόν αυτών νόμον. Δέν ή έλησαν ή δέν ήδυνήθησαν.

Ένόμιζες ότι έπολεμήσαμεν εύχάροι κατ' ίσοϋδών. Εύγέ μας!

'Αλλά, δικιά να ευρεθώμεν άνέτοιμοι; Δικιά ή δύναμις έάστου τάγματος να συσταλή εις βαθμόν ισόβαθμον της στρατιωτικής δυνάμεως του Μοναχού ή της Δημοκρατίας του Άγίου Μπρίνου; Διά τόν αυτών λόγον, δι' έν και ή Άγγλία εύρέθη άνέτοιμος και ήρχισε τήν αιγυπτιακήν της έκστρατείαν με τριακοσίους ναύτας, επικυλοσθείσα άκόμη και αύτό τό πλήρωμα της Έ.Ι.Ιάδης και Γερμανούς και Αμερικανούς. Διά τόν αυτών λόγον, δι' έν μόλις μετά ένκα μήνα κατώρθησε να συγκεντρώσθ ή μεγάλη εκείνη δύναμις δεκαχιταχίλιους άνδρας, και μετά δύο διπλάσιους, και μόλις μετ' όλίγον θά τούς συμποσώσθ εις τριακονταχιταχίλιους;

'Αλλά δικιά να στείλωμεν πυροβολητάς χωρίς πυροβόλα; Διά τόν αυτών λόγον δι' έν ή Άγγλία έστειλεν από Μελίτην πλοία πολεμικά εις Άλεξάνδρειαν, τά όποια ήσαν κενά, και άπεβίβασεν πυροβόλα χωρίς ίππους.

Δέν είναι όλα τά κράτη Γερμανία, δυναμένη έντός μιας έβδομάδος ή και είκοσιτεσσάρων ώρών να κινητοποιήσθ έν ή δύο ή και πλείω σώματα στρατού; ουτε δύνανται να είναι.

Η ήμετέρα Κυβέρνησις έν είχε τά τάγματα εις τήν

νόμιμον αυτών δύναμιν, τί κοπετόν θά ήγειρον αύτοί ουτοι οι κατακρίνοντες σήμεραν επί τής δωρεάν ένασχολήσαι των άνδρών! Ένθυμήθητε ότι δικαίωσμεν τόν Αύγουστον, μήνα καθ' έν και των ύπουργών αι χείρες έν πολιτική άπραξία θά έχρειάζοντο προς συλλογήν της σταφίδος. Συλλογισθητε ότι τώρα μόλις έφαρμύζονται οι νέοι στρατιωτικοί νόμοι. Συλλογισθητε άκόμη ότι ή Κυβέρνησις άνέπτυξε και θάρρος και δραστηριότητα και ταχύτητα σχεδόν άγγλικήν και ότι μέχρι τούδε συγχαρητήρια μόνον δικαιούμεθα ν' άπονευμωμεν αύτήν διά τήν άξιοπρεπή και θρακλέαν άντιπροσώπεσιν του Έθνους έν στιγμή τούση κρίσιμω.

Έπέστη όμως κειρός να λυθή όριστικώς τό μεθοριακόν ζήτημα. Πρέπει να διακριθώσιν οι Έλληνικαι και οι Τουρκικαι γραμμαι εις τά σύνορα. Είναι άληθές ότι αι γραμμαι αύται, ένόςμ ύπάρχουν ιστορικά και έθνολογικά δικαιομάτα, πάντοτε θά συναπνώνται και θά συγκρίνονται ως τά διάφορα της Ίριδος χρώματα; αλλά και περι προσωρινότητος έν πρόκειται, θέλομεν μίαν προσωρινότητα διακρή; οι αυτόματοι αύται προστίβαι και έκρήσεις, πρέπει να λείψουν!

Πρό πάντας δε άλλου να φροντίσωμεν περι διοργανώσεως και εγκαταστάσεως μεθοριακού στρατού, μη λησμονούντες ότι ή Άρτα και ή Θεσσαλία είναι ή Βοσνία και ή Εξεγεσθίνη μας.

Καλλίης.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

[ΤΟΥ ΕΙΣΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΑΣ]

(Συν.χ. 13. 418. 333.)

Προκειμένου περι του φαγητού όφείλω να όμολογήσω ότι δέν έμεινα εύχρηστημένος εύρισκομαι πρό διετίας έν Γερμανία και είναι άδύνατον να συνειθισω τά Γερμανικά έδέσματα. Κατ' έμέ ή γερμανική μαγειρική έν συγκρίσει προς τήν ελληνικήν μας είναι όλως διόλου primitive. Απόδειξις τούτου είναι ότι μέχρι τούδε δέν έγνωρίζω Έλληνα εύχρηστημένον έκ γερμανικών φαγητών, ενώ έγνωρίζω πλείστους όσους Γερμανούς και μελιστα... Γερμανούς πατριώτας και τούς όποιους πολύ ήρσαν τά ελληνικά φαγητά. Τούτου έννεκα πάντοτε άναμιμνήσκομαι ένταύθα τό Ξενοδοχείον της Άττικής;... του κύρ Γιώργη, και τας... πιστισεις του...

Θα όμολογήσητε ότι, εί-ε πολύ εύχάριστον συναίσθημα να άκούη τις μουσικήν διαρκούντος του δειπνου του, έντός ώραίας αίθούσης, άντι 50 λεπτών. Πλήρης του εύχάριστου τούτου συναίσθήματος έρριπτον άπό καιρού εις καιρόν τό βλέμμα επί του προγράμματος της συναγωγής, άνεγνώσκων δ' επ' αύτού τά ονόματα του Mozart, Beethoven Schubert, Saint-Saens, Verdi, Strauss... κτλ. Ητο άκριβώς ή έποχή καθ' ήν έν Άθήναις έγινοντο αι έξετάσεις έν τω Ωδείω, ατινες ήρχοντο διά μωσαϊκού έκ του Ruy-Blas κατ' Βολωνίην και έτελειωσαν διε

«συναγωγής» έκ της Αουρητικής Βαρύτας, κατ' Βολωνίην. Έν παρεθέσει σά; λέγω ότι τας είδήσεις ταύτας είχον άντλήσει έκ της Έφημερίδος και είχον θαυμάσει σύν αύτή, τήν «χρηίσαν» δεσποινίδα, και τόν «χρηίσαν» νεανίσκον Γαϊδεμβέργερ «όστις μετ' άπρακμίλλου τέχνης έκουσε τήν διπλάσιαν αύτού κατ' τό μέγεθος βάρβιτον». Τό άληθές είναι ότι αι είδήσεις αύται δέν ήσαν δι' έμέ έντελώς νέαι, διότι και κατ' τό παρελθόν έτος πάλιν έθάρμασα σύν τής Έφημερίδι τά αυτά μουσικά τεμάχια και τούς αυτους χηριέντας νεανίσκους; έπωσθήποτε όμως πάντοτε είναι εύχάριστος ή είδήσις ότι και κατ' τό ένεστος έτος ού μόνον τά τεμάχια μένουσι τά αυτά, αλλά και νεανίδες και νεανίσκοι μένουσι πάντοτε «χαιριέντες».

Έν Γερμανία προκειμένου περι μουσικής δέν τρέπεται ό κόσμος άδικήκπως έκ των «lagrime» του Donizetti και έκ των «sospirio» του Bellini ήμεις όμως είμεθα λαός «της καρδιάς», διά τούτο άκούομεν κατ' έτος τήν μνησθείσαν μουσικήν έν τω θεατρώ ώ; μελόδραμα, έν τας Πλατείαις ώς «Μωσαϊκά», ή «Συναγωγής», άδομεν αύτήν κατ' οίκον, τήν συρίζομεν μετ' επιτυχίας έν τας όδοις, χωρίς ποτέ να τήν βρουνηώμεν, και να ζητήσωμεν και άλλο τι... νιον. Και όμως τό Ωδείον έπρεπε να αναλάβη τήν πρωτοβουλίαν προς εισαγωγήν τινων έν Έλλάδι άγνώστων άριστουργημάτων, ατινα προκδότως είναι τοιαύτα, χωρίς να περιέωσιν ουτε «lagrime» ουτε «sospirio», ουτε άληθή Δονικιστωτισμόν, ουτε ψευδές πάθος; και όμως τοικύτην πρωτοβουλίαν δέν έννοεί να αναλάβη τό Ωδείον διότι είμεθα λαός «της καρδιάς».

Von Puck

(Η συνέχεια προσχθις.)

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ο Πυλαάκης είναι έρωτευμένος. Ο Δημητράκης είναι ό φίλος του Πυλαάκη. Η έρωμένη του Πυλαάκη δέν έμπνεί πολλήν έπιτοσύνην εις τόν Δημητράκην. Ο Δημητράκης θέλει ν' άποτρέψη τόν Πυλαάκην του γάμου. Ο Πυλαάκης έξαντλεί όλα του τά επιχειρήματα. — Μά επί τέλους δέν παραδέχεται ότι ή Καλλιόπη μου μπορεί να κάμη εύτυχή ένα άνθρωπο; — Ένα; του λέγει, ό Δημητράκης, όχι... Πολ- λούς, μάλιστα.

Λένε εις τόν Άγαθόπουλον ότι εις τόν Άρην άνεκάλυψαν οι άστρονόμοι διώρυγας.

— Έτσι; Τώρα έξηγά τής βροχαις; πλημμυροϋν τά κανάλια των άστρον.

Οδοεργάτης κοιμάται επί του πεζοδρομίου άκριβώς τήν μεσημβρίαν και μόνον πού δέν καίεται.

Καθηγητής διερχόμενος πταρνίζεται επάνω του και τόν καταβρέχει.

Ο έξοχτός έξυπνών: — Ωχ! ήρχισε να φυσά; νοιώθω λίγη δροσά!

ΕΠΙΔΟΡΠΙΑ.

ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑ ΔΟΚΙΜΟΥΣ

Πρόεδρος. Πόσος είναι ό κύβος του 10; Μαθητής. Ο 25.

Πρόεδρος. Πόσος καθέτους ύψοϋμεν επί μιζ; εύθείς; Μαθητής. Ένδεκα.

Πρόεδρος. Μόνον; Μαθητής. Έβδομήκοντα πέντε.

Πρόεδρος. Έγω τρία μιλια και θέλομεν να τά μοιρα- σθώμεν πέντε; πώς θά λάβη έκαστος; Μαθητής. Από δικά ό καθείς.

Πρόεδρος. Τί καλεϊται Μεσημβρινός; Μαθητής. Ο κάτοικος της Μεσημβρίας.

Πρόεδρος. Μία ήμιπεριφέρεια πόσας περιφερείας έχει; Μαθητής. 35.

Καθηγητής. Έτελειώσατε τό Έλληνικόν Σχολειον; Μαθητής. Όχι. Καθηγητής. Ωστε από ποιόν τάξιν εισθε; Μαθητής. Από τό γυμνάσιον.

Έρώτησις. Τό τετράγωνον του αριθμού 7 ποίον είναι. Απόκρισις. Το 2!

Έρώτησις. (παρόντος και του κ. ύπουργού). Τί λογί- ζεται κλήμα επί τόπους; Απόκρισις. Το παράγον σταφυλάς. (Ιστορικά κ' έχει κ' άλλα.)

Άξίωμα.

Εις τόν τελευταίον Γαλλογερμανικόν πόλεμον οι Γερμανοί έγνωρίζον λεπτομερώς τας πορείας και άλλας κινήσεις του άντιπαλίου στρατού έκ της άθυροστομίας της Γαλλικής δημοσιογραφίας, πολλάκις δε προκατέλαβον και ένίκησαν ως έκ τούτου.

Όθεν έν καιρώ πολέμου αι έφημερίδες άφηγοϋνται μέν τας έκ του πεδίου των μαχών είδήσεις, ούδέποτε όμως μελλούσας στρατιωτικές κινήσεις του τόπου ή άλλας ένέργειας και μέτρα σχετικά λαμβανόμενα.

Φαλίς.

ΝΙΚΗ!

Τὴν νίκη ψάλλω τοῦ στρατοῦ κατενθουσιασμένος,
τὰ περασμένα χρόνια μας δὲν παύω νὰ θυμούμαι,
καὶ μὲς ἄτὸν νέο οἰστρό μου ζυπνός καὶ κοιμισμένος
μοῦ φαίνεται ὡς ὄνειρο ἕμεις πῶς πολεμούμε.
Ἄλλὰ κ' εἰς ὅλους φαίνεται ὁ πόλεμος γιὰ ψέμμα...
ποῖός τὴν εἰρήνην πιστεύω νὰ βράψουμε μὲ αἷμα;

Ποῖός μὲς ἄυτὴ τὴ χάυνωσι τοῦ ἔθνους καὶ τὴν πληξί,
μέσα σ' αὐτὴ τὴ φθισικὴ κ' ἀναίσθητη ζωὴ μας,
τουφέκι ὠνευρέετο πολεμικὸ ν' ἀνοίξη
καὶ εἰς τὴν νίκη τρόπαια νὰ στήσουν οἱ στρατοὶ μας;
Τὸ σκουργιασμένο μας σπαθὶ τροχίστηκε γιὰ φόνου,
καὶ ἂν δὲν κόψη τίποτα φθάνει ποῦ ἔγθηκε μόνο.

Ὡ! Τὸ καῦμένο μας σπαθὶ ὀλίγο αἰματώθη,
ξεγυμνωμένο ἀστράψε ἄτὸν ἥλιο ἀπὸ κάτω,
κ' ὄλο τὸ ἔθνος σύσσωμο μὲ μία ἐσηκώθη,
ἀπὸ χαρὰ, συγκίνησι καὶ δάκρυα γεμάτο.
Πῶς ὄλοι μας τὸ ἔβλεπαμε μὲ λυπημένη ὄψι,
καὶ δὲν πιστεύαμε ποτὲ πῶς εἴμπορεῖ νὰ κόψη!

Καὶ ὅμως ἔχει δυνατὸ καὶ κορτερὸ λεπίδι,
κ' αὐτὸ ἐνθουσιάζεττι, ἀστράφτει, πολεμῆ,
ἐδῶ κ' ἐκεῖ δὲν σέρνεται μονάχα γιὰ στολίδι,
καὶ ξέρει τὴ σημαία του μὲ νίκες νὰ τιμᾷ.
Ὡ! τὸ πτωχὸ μας τὸ σπαθὶ, τὸ καταρρομένο!
δὲν φαίνεται ὡς ὄνειρο πῶς εἶναι ἔμκτωμένο;

Εἰς ὅλους ἡ συγκίνησις τῆς νίκης ζωγραφίζεται,
ὄλο τὸ ἔθνος ἔξυπνισε μὲ ζωντανὴ καρδιά,
τὰ μάτια σπινθηρίζουσι, ὁ Ρήγας τραγουδιέται,
καὶ μὲ τὰ ζῆτω φεύγουσι λεβέντικα παιδιὰ.
Τὰ πρῶτὰ μας ὄνειράττα ἐξύπνησαν κ' οἱ πόθοι,
καὶ ἤρχισ' ἐνθουσιασμοὶ κ' ἡ Μοῦσά μου νὰ νοιώθῃ.

Ἐλάτε πάλι, χρόνοι μας χρυσοὶ κ' αἰσθηματὰ μας,
ἐλπίδες μας, ἀγάπες μας, ἰδέαι μας μεγάλαι,
ἄς φτερωθῇ μ' ἐνθύμησες γενναίαις ἡ καρδιά μας,
καὶ σὺ, καῦμένη Μοῦσά μου, θριάμβους πάντα ψάλλε.
Ἄς λείψῃ τόση χάυνωσις καὶ τόση καταφρόνια,
κ' ἄς ξεχασθοῦν ἡ ζητιανιάς καὶ τῆς ἔντροπης τὰ χρόνια.

Ἔτὰ ὄπλα ὄλοι! . . ὡς κ' ἐγὼ τὸ σκέλεθρο ἀκόμα
θέλω νὰ τρέξω φτερωτός ἑστὴ λεβεντικὰ τοῦ Γρίβα,
μέσα ἄτὸς Τούρκους νὰ χυθῶ μὲ τὸ σπαθὶ ἑστὸ στόμα,
κ' ἀπὸ κεφάλι τούρκικα νὰ κάμω μία στίβα.
Ζήτω ὁ πόλεμος παντοῦ, εἰς τ' ἄρματα, πολίται,
ὡς τὸν Δίσχυλο νὰ σὲς ἔπῳ «παίδες Ἑλλήνων, ἴτε!...»

Souria.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

τοῦ βουλευτοῦ Ἄρτας κ. Παχὺ ἦτο φυσικωτάτη συνέ-
πεια τῶν ἐνθέρμων ἐν τῷ ἀγροτικῷ ζήτηματι ἐνεργειῶν
του, τὸσον φυσικὴ ὥστε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐν-
ταλμα συλλήψεως ἐξέδωκεν ὁ κ. Παχὺς ἐναντίον τοῦ κ.
Παχὺ. Ἐν τῷ ἀπεριόριστῳ ζήλω του ὅπως διανεμῆ ξέ-
νας ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Ἄρτας καὶ τοὺς
καταστήσει ἀπὸ καλλιεργητῶν γαιοκτῆμονας, ἐλησμή-
νησεν ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ ἔχει νόμους ὑπὸ τὴν σκέπη
τῶν ὁποίων διατελοῦσιν ἡ ἰδιοκτησία, ἡ δημοσία ἀσφα-
λεια καὶ τάξις, τὰ διάφορα δικαιοῦματα καὶ καθήκοντα
τῶν πολιτῶν. Ἡ ἰδιότης βουλευτοῦ ἦν προσέλαθεν ἐσχά-
τως ὁ κ. Παχὺς, ὁ νεκρὸς Ἑλλήν πολίτης, ἔπρεπε νὰ
τῷ ὑπενθυμίξῃ ἐντονώτερον τὴν ἐννομον αὐτὴν κατάστα-
σιν τῷ Ἑλληνικῷ κράτει, ὑπὸ τὸν νόμον τοῦ ὁποίου πρὸ
ὀλίγου ὑπήχθη. Ἄλλ' ὁ ἐν Ἄρτῃ Εἰσαγγελεὺς ἐλαθεν
ὡς φαίνεται ἄλλας ἐνδείξεις περὶ τοῦ κ. βουλευτοῦ Ἄρ-
της, ὡς συναυτοῦργοῦ καταστάσεως πραγμάτων ἐν τῇ
ἐπαρχίᾳ του καθαρῶς ἐπαναστατικῆς. Ἐκατοστύες χι-
λιᾶδων χωρικῶν ἀμαθῶν ὑπεκινήθησαν ἐντέχνως, ὥστε
νὰ νομίσωσιν ἐὰν τοὺς ἐλευθέρους παντός θεσμοῦ, παντός
νόμου, παντός καθήκοντος, δυναμένη μὲ ἓνα τηλεγράφη-
μα ἢ μὲ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παχὺ νὰ κηρύττου ἐ-
αυτοὺς ἰδιοκτῆτας, νὰ ἀπειλοῦν ἐμπρησμούς, νὰ μὴ ἀ-
λωνίζουσι, νὰ ἰδιοποιούνηται ξένους καρπούς, νὰ ἀπει-
λοῦν γελοίους δουκισωτικὸς ἐκτουρισμοὺς καὶ τίς
οἶδε τί ἄλλο θὰ ἐπεχείρουσι, ἐὰν μὴ ἡ Κυβέρνησις ἐνί-
σχυεν ἐκεῖ τὰ ὄργανά της ὅπως ἀντιπροσωπεύουσι τὸν
Νόμον καὶ τὸ κοινωνικὸν καθεστὸς. Καὶ ταῦτα πάντα
καθ' ἣν στιγμὴν Τούρκοι ἐβιάζουσι τὸ ἔδαφός μας καὶ
τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ τὰ νεία σύνορά μας! Ἐδῶ φυλα-
κίζονται ἀπλοὶ πολῖται καὶ παραπέμπονται εἰς κακουρ-
γοδικεῖα καὶ καταδικάζονται, διότι ἄκρω δακτύλῳ ἐφά-
πτονται ξένης ἰδιοκτησίας ἢ καθιερωμένων δικαιωμάτων,
καὶ ὁ κ. Παχὺς συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς ἐν Ἄρτῃ Δι-
καιοσύνης ὡς ὑποκινῶν ἐκατοστύας χιλιᾶδων πολιτῶν
εἰς φανεράν κατὰ τοῦ νόμου ἀνταρσίαν δὲν ἔπρεπε νὰ
συλληφθῇ, διότι εἶναι βουλευτὴς ἢ διότι ὀνομάζεται κύ-
ριος Παχὺς; Ἐσυνειθίσταμεν ὑπὸ ἀσθενεῖς κυβερνήσεις,
ὑπὸ τρέμοντας ὡς καλὰ μούς ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς πλειο-
ψηφίας τῶν ἐκλελυμένων ἀρχόντας, νὰ μὴ σεδῶμεθα ἐδῶ
τίποτε, οὔτε ἐξουσίαν, οὔτε νόμον, οὔτε κείμενα, ἀλλὰ
νὰ πολιτευώμεθα ὑπὸ σύνθημα: *Κάτω ὄλα!* καὶ ὁ ἀτυχὴς
Παχὺς, ζήσας καὶ αὐτὸς ἐδῶ, ἂν καὶ πρὸ τινος ξένου
ὑπήκοος, ἐνόμισε ὅτι τὰ πάντα συγχωροῦνται, ἀρκεῖ νὰ
λέγῃ ὅτι ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν χωρικῶν. Οἱ Ἴρλανδοὶ ὅμως
βουλευταὶ δι' ὀλιγωτέραν θρασυτητα ἐπὶ ἐν ἔτος ἦσαν
φυλακισμένοι. Καὶ τί προσωπικότητες! ὁ Πάρνελ, ὁ Δίλ-
λων, καὶ ἄλλοι. Ἐν Βερολίνῳ οἱ κοινωιστὰὶ βουλευταὶ

εἶναι ὑπὸ διαρκῆ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Καὶ ἐδῶ,
δὲν ἦτο δυνατὸ ἢ ἡ περαιτέρω ἀνοχὴ τῶσον ἀτασθάλου
πολιτεύσεως βουλευτοῦ, ἀντικρὺς περιφρονούντος τοὺς
νόμους καὶ τὰ κείμενα διὰ λόγους ποταποῦς ἐξοντώσεως
ἐνός πολιτικοῦ ἀντιπάλου!

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Περίεργον! ὁ κ. Τρικούπης ἔχει λάθει ὑπὸ τῆς τύχης
τὸ ἰδιαιτέρον προνόμιον νὰ εἶναι πάντοτε πρωθυπουργός
τῆς Ἐπιστρατείας καὶ τῆς Ἀστρατείας!

Ἄν ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ συνοριακὰ ἐξεβράγησαν μὲ κα-
θαρὸν τοπικὸν χαρακτῆρα, τότε τὸ γενόμενον παταράχ
θὰ χαρακτηρισθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς πόλεμος δύο Γρίθη-
δων, ἐνός Ἑλλήνου καὶ ἐνός Τούρκου.

Οὔτε ἀπὸ σκνίπας, οὔτε ἀπὸ κοριοῦς, οὔτε ἀπὸ ψύλ-
λους, οὔτε ἀπὸ ζέστη, οὔτε ἀπὸ μύγες, οὔτε ἀπὸ ἰδρω-
τήρια ὑποφέρει ὁ γείτων *Αἰών*. Τὸ νόσημά του ὀνομά-
ζεται: *Γριθογαγοῦρα*.

Ὁ Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος δὲν εἶναι δὲ ἐπαναστά-
της, ὡς τὸν ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες· διότι τὰ Ἀμπελά-
κια εἶναι εἰς τὸ ἑλληνικόν, ἐκτός ἐὰν θέλουσι νὰ τὰ χα-
ρίσουσι εἰς τὸ τούρκικον. Εἶναι νέος· εὐμορφος· καὶ σεβδα-
λῆς.

Καὶ *Ἐρμηδες*, καὶ *Δελτία Παλιγγενεσίας* ὑπόπτου
πηγῆς, ἐπιπίπτουσι ὡς Τούρκοι ἀγάδες κατὰ τῶν ἐπὶ ἑλ-
ληνικῷ ἐδάφους θέσεων, ἐναντίον τῆς νεοσυστάτου Τρα-
πίνης τῆς *Ἡπειροθεσσαλίας*, ὡς νὰ φοβοῦνται ἰδρύματα
σοβαρὰ, περιβεβλημένα ὄλας τὰς ἐγγυήσεις τῆς ἀσφα-
λείας καὶ τῆς προόδου των, ἀπὸ τοιαύτας βᾶσιβουζουκι-
κὰς ἐπιθέσεις. Διὰ τοῦτο οὐδὲ λέξιν ἀξιοῦμεν νὰ χάσω-
μεν ὑπερασπιζόμενοι κατὰσστημα μηδεμιᾶς ὑπερασπίσεως
ἔχον ἀνάγκην· ἀλλ' οἱ κύριοι αὐτοὶ νομίζοντες ὅτι κτυ-
ποῦν ὑψηλὰ, κτυποῦν πολὺ χαμηλὰ, εἰς τῆς τσέπαις τῶν
μικρῶν μετόχων, τῶν ὁποίων διὰ μυρίων διαδόσεων καὶ
ῥαδιοῦργιων ζητοῦν νὰ ὑποτιμήσουσι τοὺς τίτλους. Δυ-
σπιστία εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς ἰησοῦιτικὰς φροντίδας τὰς
ὁποίας δῆθεν λαμβάνουσι ὑπὲρ τῶν δημοσίων συμφερόν-
των ὄργανα τραπέζιτων κ' ἐφημερίδες δυσώνυμοι. Φρο-
ντίδες λαμβάνονται πρὸς γύμνωσιν, μεγὰλα δὲ κατα-
στήματα, ὡς ἡ *Ἡπειροθεσσαλία*, δὲν προσβάλλονται ὑπὸ
τοιούτου πηλοῦ τὸν ὅποιον ῥίπτει ἡ ἐπιτηδεύτης χάριν
τῆς τσέπης της.

Ἀνεχώρησε διὰ τὸ μαγικὸν Νεοχώριον τοῦ Βοσπόρου
ὁ ἀγαπητὸς Βουλευτὴς Μεσολογγίου Λεωνίδας Δεληγιώρ-
γης μετὰ τῆς καλῆς συζύγου καὶ τοῦ μικροῦ του· ἐπα-
νέρχεται δὲ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας.

— Καὶ ὁ Παχὺς;
— Πα! χῶθηκε μέσα;
— Ὡς φαίνεται.

Ἀναγινώσκετε τὰς εἰδοποιήσεις τῆς «Νέας Ἐφημε-
ρίδος» καὶ ἂν τὰς ἀναγινώσκετε εἶδετε τὸ **ἀλθανοελλ-
ληνικὸν ἀλφαθητάρειον** τοῦ Α. Ι. Κουλουριώτου τὸ
συνουδούμενον διὰ προλόγου καὶ εἰσαγωγῆς ἐξηγουμένων
τὴν πρόθεσιν (τὸ ἔχει μὲ κυρτὰ) τοῦ ἔργου καὶ τὴν
δύναμιν (ἐπίσης) τῶν ἀλθανικῶν γραμμάτων;!! Εἶδετε
δὲ καὶ τὸ **Γάλα στὰ νήπια** τὸ ὅποιον δὲν εἶνε οὔτε ἀ-
γελάδας, οὔτε κατσίκας, ἀλλὰ ἰδική του παραγωγή καὶ
«ἐκθεσις τῶν κυριωτέρων διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς ἀλθα-
νοελληνιστὶ!»

Ὁ πλήρης humour καὶ ζωηρότητος συμπαθέστατος
κωμικὸς Armand δίδει ἀπόψε τὴν εὐεργετικὴν του καὶ
τὸν ἀποχαιρετισμὸν του ἐν Φαλήρῳ. Προμηνησεται συρροή.

Ἀπόψε, ὡς ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸ κοινὸν ἢ ὑψί-
φωνος Μαρία Μητροδόκη καὶ ἡ μεσόφωνος Μαρία Πία
θὰ δώσουσι τὸ μελόδραμα *Ἡ ἰσχυρὴ τῆς εἰμαρμένης*, καὶ
κατὰ τὰ διαλείμματα ἡ κ. Μητροδόκη θὰ ψάλλῃ *Τὸ
Ὀρφανὸν*, τὸ Ἀρκάδι καὶ τὸν *Ἔμνον* τῆς *Ἐλευθερίας*.

Ο ΤΡΥΓΗΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ.

Ζάκυνθος;

Κατὰ τὰς ὑστάτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τελεῖ-
ται ἐν Ζακύνθῳ περίεργος κοινωνικὴ κίνησις καὶ μετα-
βολή. Ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς κύκλοις, ἐν τοῖς καφε-
νεῖοις, ἐν τῷ περιπάτῳ καθ' ὁδόν, καὶ ἐν ταῖς ἐπισκέ-
ψεσι, ἐν θέμα ὁμιλίαις ἔχουσι καὶ μίαν ἐπωδὸν ψάλλουσι
πάντες καὶ πᾶσαι—τὸν τρύγον τῆς σταφίδος.—

- Πότε διὰ τὴν ἐξοχὴν;
- Ὡρμαζεῖ ὁ καρπός;
- Ἐχετε ἐπιτυχίαν;
- Πότε ἀρχίζετε τὸν τρυγητόν;

Εἶναι αἱ διασταυρούμεναι πανταχόθεν ἐρωτήσεις.
Καὶ ἐνῶ τελεῖται ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἕκτακτος καὶ παν-
τοειδῆς ἐτοιμασία καὶ κινήσις ἀποσκευῶν, ἐπίπλων καὶ
προμηθειῶν, βλέπει τις τὴν εὐφύμωσις καλουμένην Πλα-
τεῖαν ὁδόν, πλήρη φορτηγῶν ἀμαξῶν μεταφερουσῶν ἐν
ταῖς ἐξοχαῖς παντοειδῆ οἰκιακὰ ἐπιπλα ἀναμῆξ καὶ
εἰκῆ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. Καθ' ὅσον δ' ἐγγίξει εἰς τὸ
ἀχανές παρελθὸν ὁ ἐπάνωμος τοῦ πρώτου μονάρχου τῆς
Ρώμης μὴν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαισθητοτέρα καθίσταται ἡ
μετοικεσία αὐτῆ τῶν Ζακυνθίων. Καὶ ὀλόκληρος σειρὰ
οἰκιῶν ἴστανται ὡς ἐν πενθίμῳ περιβολῇ κεκλεισμένα, αἱ
λέσχει καὶ τὰ καφενεῖα κατὰ μικρὸν ἐρημούνται, αἱ ὁδοὶ
ἐπίσης, καὶ αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιον ὑπαίθριον ἑλληνικὸν
θέατρον αἰσθάνεται τὴν ἀνάπαλιν ταύτην τῆς ἀραιώ-
σεως τῶν πολιτῶν καταφανεστέραν· διωκόμενος ἐκ τῆς
πανταχόθεν ἐρημίας μετέβη ἐν αὐτῷ ἐνθα παρίστατο ἡ
Σωσάνη Ἰμβέρη ὅπως ἴδω οὐχὶ ταύτην, ἀλλὰ τὰς ἀβρὰς
Ζακυνθίας καλλονὰς, πρὸς μεγίστην δ' ἐκπληξίν μου ἀντὶ

τούτων αντίκρυτα φλακκάν τήν πλατείαν του θεάτρου, χασιουμένους τους ολίγους θεατάς και έν νυσταλέχ σπασει άπχαγγέλλοντας τους ύποκριτάς. Εύτυχώς τήν επομένην ήρέσαν ή μάλλον έπέσαν έπρόκειτο μετά φίλου να μεταβώ εις τήν έξοχήν και ύτω ή άθυμία μου μεταβλήθη εις άνυπόμονον χαρμόν.

Περί τού δεύτερου έπομένης δέν ειχε έπι κρυφθ ήπισην του ένετικου φρουρίου τής πόλεως ή κεικλήτης έπαιρος, ότε έν άπλότω ήμυηδία έξεκινήσαμεν προς τήν έξοχήν ύπό έξισίαν μακρυγήν του δούλοντος, ύπό θωπευτικήν και γλυκετήν νυκτερινήν ήρόσον και ύπό μεθυστικώτατον θαυμων και άνθέων άρωμα. Καθ' όλην τήν άμαξοπορίαν μας ειχον τοσοούτον άρραβεθ ήπό τής ήδωτάτης ταύτης έκστασεως, ώςτε οίονει άρυνπίσθην ύπό τής άνωφερους κινήσεως τής άμαξής και τής φωνής του φίλου μου, έννόησα: ότι έγγιζόμεν τώ τέματι. 'Αλλ' έν δσω άνηρχόμεθα τόν λόφον όπου έκκειτο ή ζενίσουσα με οίκια, θέαμα άκατάληπτον θωμασίων θωμασίων έξετυλίσσετο κατ μικράν ήμιν' έβλεπον γαλήνην θλάτταν ή μάλλον λιμνην πλήρη φανοφορούντων πλοίων. Και έγίνωσκον μέν έκ τής Γεωγραφίας ότι προς μεσημβρίαν τής νήσου κείται άσραλέτατος λιμήν έν τώ κόλπω του Κηρίου, άλλ' ήγνόουν ότι ούτος όλοικζει τήν πλησιάζον τήν σκαρών τόν του Πειραιώς. Και ότε έξέρρασα ήν επί τούτω άπορίαν μου, έν είρωνική κχαγασμώ του φίλου μου έρωτηθείς έν έξακλουθώ ύπνώττων, μετ' έκπληξέως ήκουσα παρ' αύτου ότι ή γαλήνια έκεινη έκτασις ήτο ή σταφιδοφόρος πεδιάς και τ' άπειρος διεσπαρμένα έκείνα φώτα οι άνηρητημένοι φανοί έν τούς άλωνίους και ταίς οίικιας. 'Ανακαγγάσας κάγω έπι τή άστειζ μουπίξ μου, έθάρμασα τήν άκουσίως άναπρασταθεισάν μοι θωμασίαν είκόνα.

Τήν έπομένην πρωίαν ένφ ήευθυνόμην εις τόν τρυγητόν τής σταφίδος, έβλεπον παρελάνούσας μυρμηκιάς έργατών και έργατιδών μετά καλαθών άπερχόμενων όπως διασκερπισθώσιν έν τούς διαφόρους κτήμασι. Όλη ή θωμασία πεδιάς τής Ζακύνθου είναι κατατετημένη εις άπειρους ιδιοκτητάς,ών έκαστος έχει άνά δύο τό πλείστον οίκιας, μέν μεγαλειτέραν δι' εκυτόν και έτέρων μικράν διά τόν άγρολήπτην του κτήματος, μεθ' ου διανέμει τόν καρπόν ειτε κατά τό ήμισυ ή κατá 3 5 ή κατá τά 2,3. Μυλονότι ή παρούσα ούδολως σκεπεί τήν περιγραφήν των 'Ελβετικών και Ιταλικών έξοχών τής Ζακύνθου ών ένεκα ώνομασθη ύπό Όμήρου ήμικου, ύπό του Βιργιλίου nempiosa, ύπό των περιηγητών fior di Levante και ύπό των Ιταλών isola d'oro, ήμισυ δέ σκεπεί τήν παραθεσιν σημειώσεων, ουχ' ήττον δέν δύναμαι να παρελθω έν σιγή, τάς γραφικάς και καλλιπλούτους έπαύσεις και τάς άναπάν βήμα πυκνώδ άπαντώσας άγροτικάς οίικιας. 'Η πυκνότης δι' αύτη των οίικιών κατá τήν έπίσημον στατιστικήν τής 'Ελλάδος είναι τοιαύτη, ώςτε άναλογούσι 24 περίπου οίικια άνά τετραγωνικόν χιλιόμετρον, έν φ έν Μισσηνία, τώ πυκνοτέρω των νομών, κατá τας έξοχάς και τάς οίικιας, άναλογούσι 10 οίικια άνά χιλιόμετρον, άλλς δέ τής 'Ελλάδος μένον 5. 'Η πυκνότης των οίικιών έν Ζακύνθω είναι υπερτέρα κατá πολύ των τής Ιταλίας και Γαλλίας, ίση των τής 'Αγγλίας και μένον έν τώ

Βελγίω άναλογούσι 28 οίικια τό χιλιόμετρον. Κατέναντι έκάστης οίικίας κείνται έν κανονική παρατάξει ποσότης τετραγώνων άλωνίων, άνκλόγως των έκτασεων του κτήματος, ένθα άπλούσι τόν καρπόν προς άποζήρανσιν. 'Από τούτων άφαιρούντες τά χόρτα χρίουσι μετά διαλύσεως βοσίας κόπρου προς στερεοποίησιν του χωματός, έκεί δέ τό πλείστον γυναικίως παραθέτουσι σταφίδόν τάς μεταφερομένας ειτε έπι των ώμων διέ κλαθών σταφυλάς ειτε έπι των ζώων, άνκλόγως τής άποστάσεως. 'Η άλήθως όμως έπιπονος έργασία είναι ή του τρυγητού, βλέπει τις έκεί τους έργάτας από τής άνταλής του ήλίου κύπτοντας, γονυπετούντας, άσθμαίνοντας, περιρρεείς ιδρωτός, ύπό του θάλπους του ήλιου και του καύσανος του Αυγούστου, άποτέμνοντας άνά μέτρον τάς σταφυλάς μετά τοσαύτης ταχυδρακτυλουργικής ζωηρότητος, ώςτε ένφ έγώ προσεπαθουν ν' άποκόψω μέτρον προκλητικού κάχους και ώριμότητος, χωρική παρήνεος προκλητικώτερου σπρίγους, ήδυπαθής και ζωηράς ήλιοκαούς ροδαλότητος πλησίον μου έργαζόμενη, έπλήρωσε σχεδόν τόν καλαθόν της, έγωίστικώς και έπιγαριώς μειδιώσα επί τή άπειρία μου και τώ θωμασμώ μου διά τήν διαυγή κλλοήν της. Περιέργως δι' έβλεπον γυναικίως μετ' άνδρών και νέους μετά παρθένων άναμιξ έργαζόμενους, των μέν άνδρών άδικαίως φλυαρούντων, των δ' έργατιδών έν σιγή και αιδημοσύνη έπιτελούντων τό έργον των. Συνάμα ήκουνον διάφορον τήν φωνήν του παρακλουθόντος έπιστατου, έπιτασσοντος αύταις τήν ταχέιν έργασίαν, ύποδεικνύοντος τήν γενικήν άποκοπήν τ.υ καρπού και μετά καλογηρικής σοδαρότητος συμβουλεύοντος τήν άποχήν από πάσης συνομιλικής διακοπώσεως του έργον των, άναφέροντος δέ ως άρθρον του Κώδικος ή ως ρήσιν Εύχαγγελικήν τό δημώδες **Οίερω, τρύγο, πόειμο**, ύποσημαίνον τό έπιπονον τής έργασίας τής μη έπιδεχομένης συγχρόνως ή άβυλήν ούδε άναπαυσιν. Τήν έπιμοχον ταύτην έργασίαν διακόπτουσι τήν μεσημβρίαν όπως ύπό τήν σκιάν των δένδρων φάγωσι, άναπαυθώσι δι' έπ' ολίγον, εύθύς δ' άμέσως επαναλαβώσι τόν τρυγητόν και μένον μετά τής δύσεως του ήλιου καταθέτουσι τά όπλα—τους καλθους των. Μεθ' ή άπασα έκείνη ή κεκμηκία σωφειά των έργατών παρατάχθη κάτωθεν τής οίικίας και έν Ιλαρότητι και εύθυμία και εύχαίς περι πλουσίας συγκομιδής και άτμοσφαιρικών κρίσεων άέμενε τήν πληρωμήν τής έργασίας. 'Ο δ' έπιστατης δίκην στρατάρχου έπιθεωρούντος τόν μετά νικαφόρον μάχην στρατόν του, όπως διανεμη βαθμούς και άριστεία, παρήλανε τους είρηναίους έκείνους μαχητάς και διένειμεν τό άντίτιμον τής δωδεκάωρου γενναίας έργασίας των, δραχμήν μέτρον και ήμισιον μέχρι δραχμών δύο. Και τινες μέν των ιδιοκτητών των έλευθερίων μετά τής πληρωμής του ήμερομισθίου τούτου έπιτρέπουσιν εις τους έργάτας να φέρωσι έπι των καλαθών των και ποσότητά τινα σταφυλών, άλλ' έτεροι συνενούντες τή φιλανθρωπίαν και τήν οικονομικήν μέριμναν, άπαλάττουσι τους μέν έργάτας τής μεταφορής πεπληρωμένου καλαθου, τήν δέ συγκομιδήν των άρκούσης άρκαίως. Κατá τό ένεστός όμως έτος ήρχισαν πού και πού ν' άναφρυνονται **άπεργικαί τάσει**, ένεκα τής συγχρόνου ζήτησεως έργατών και τής όσημέραι αύξούσης μεταβάσεως έν τή Ηλεία πολλών εις αύτάν, ήδη δι' άπατιούσι φραγκα δύο μετά σταφυλών ή φραγκα 2 άνευ σταφυλών.

Τήν πάνδημον ταύτην έργασίαν έφακλεν άλλοτε ό δημοτικός τής Ζακύνθου ποιητής 'Ελισαβέτιος Μαρτινέκος' τους άρρελεις και χαριέντας τούτους στίχους άντιγράφωμεν ώδε:

Γειάσας, γειάσας, τρυγητάδες,
Πάρτε, γειάσας, τά καλαθια,
Μή σας μέλη ή κακοπάθεια,
Γιατί ή ώρα τήν καλεί.

Μή σας μέλη άν και ή ήλιος
Και άνυπόφορη είναι ή λαύρα,
Τά σταφύλια ώρατα και μαύρα
'Ο καθένας σας θωρεί.

Μετ' τά πράσινα τά φύλλα
Τά γλυκοφιλεί τό άέρι
Και προσμένουν τό χέρι
Πού άπ' αύτό θε να κυπούν.

'Εχετε ψυχή και θάρρος
'Ολοφώτιστη είναι ή ήμέρα
'Αφ' τόν ήσυχα αϊθέρα
Σύγνερα δέν άπερνούν.

'Ας ιδρώνομε, αύτή ή λαύρα
Πού να ιδρώνομε μετ' κανει,
Αύτή ή λαύρα θα μαράνη
Τόν όλόγουρμο καρπό.

Ψυχή αδέλφια, και μακρύα
'Από έσας να ναι ή διγούνοια,
Εις τά όλόστρωτα τά άλώνια
Ριζετε τόν θησαυρό.

Θησαυρό πού ή πρόνοια δίνει
Εις άνταμιβή του κόπου
Για τόν ήρωτα του ανθρώπου
Πού σταλαζει όλημέρνης.

Γειάσας και ύστερα στόν ίσκιο.
'Ολοι άνταμα μαζώγητε
Γειά να φάτε, για να πιήτε
Μετ' τά λούλουδα τής γής.

Και τό βράδυ όταν πλησιάζη
Εις τό τέλος της ή ήμέρα,
Ποιος άς πιάση τήν φλογέρα,
Ποιος τραγουδι έρωτικό,

Ποιος άπέναντι εις τόν όχθο
Τήν άγαπη του άς ξανοίξη,
'Εμπροστά ο' όλους άς δείξη
Πόσο είναι άξιος στό χορό.

γώθεν, και του ύλικωτέρου καμφθήσεται ή καρδια και άνέκφρατος μελαγχολία παραλλήλως τής αύξούσης ήδη σκιής επικαλύψει τήν ψυχήν του. Και ήδη μένον έξήγησα τήν μεταοικεσίαν των Ζακυνθίων εις τας έξοχάς, ήδη μένον έννόησα τό ποιητικόν και τό εύθυμον και τό γενναίον των Ζακυνθίων, κατ' άντίθεσιν του σκαίου και του λαλου και τής πεζότητος των 'Αθηναίων, των διαφυκτερούντων έν τ.τ. Περιλισίαις και τή δυόσωμ πλατείη του Συντάγματος ύπό γελοέντα μέν και διαφρανή όρίζοντα, άλλ' ούδέποτε άπομακρυνόμενων των κινισαλέων όδών και πλατειών ένκα άπολαύσασι τήν άγίαν και ήρεμον φύσιν. Και ή φύσις έδω συναμιλλομένη μετά τής έργασίας, διαψιλώς διένειμε τούς λάτραις αύτης: τά δώρα της, τοσοούτον πυκνά, ώςτε καταλαμβάνεται τις ύπό άρρήτου έκστασεως βλέπων έλόκληρον τήν πεδιάδα καταφυτον ως ένκα άπέραντον λιευδων.

Και τό καλλιτεχνικώτατον τούτο τοπίον διακόπτεται μένον ύπό του ήδη άπλωμένου σταφιδοκάρπου, του γυνώδους και πρφυρού και σμαραγδοειδούς και βελουδένιου και μεθυστικώτατου τήν εύωδίαν. 'Η Ιλαρά δέ όψις των τε ήγροδωτών και ήγροήπτων έπί τή εύτυχει συγκομιδής τής έτησίως έργασίας και έλπίδος αύτων έπισημαίνεται θλιβερώς, όταν νεφιδιόν τή άνταρνη εις τόν όρίζοντα επκαπειλόν τήν βροχήν και τήν ζημίαν. Και ένφ έβλεπον μικρά λευκά νέφη παιζόντα έν τώ στερεώματι, συνωρρωθήην παρατηρήσας κατ' έτέρου τό περιφρονή και θλιβερόν των άτυχών έξορωμένων έκ τής ελπίδος της άτμοσφαιρικής ιδιοτροπίας, έκπραζόντων τόν πρόβον μήπως έν μετ' εύτυχει διά τας κινουρώδεις όδους των 'Αθηναίων ψυχρούσας άπωλέτωσι τήν έλπίδα των, τήν σταφιδατων. Εν τή άγωνία έκείνη τή μετ' ολίγον εύτυχώς άντιπαρελήθουσα ύπό του πνεύσαντος Ζεφύρου, άνεμνήσθη τας άλλοτε γενομένας έν τώ περιβόλω του καταστήματος των 'Ολυμπίων δικιμάς, ύπό των Γιαννοπούλου και Σαουζέ νομιζω, προς άπ ξήρανσιν του καρπού έν κίβηνα. Και είναι μέν όμολογούμενον ότι ούδέποτε τεγντή άποζήρανσις δύναται ν' άναπληρώση τόν γυνόν και τό γρώμα και τήν εύωδίαν τής φυσικής, άλλ' προκειμένου έν παρατεταμέναις βροχαίς ν' άπολύται έκαστομήριον, ήτο προτιμώτερον ή έστω και άτελής άποζήρανσις. 'Εν τώ ένεστώτι δέ χρόνω, καθ' όν τον μεγαλειτέρον πλούτον ή 'Ελλάς άρύεται έκ τής όσημέραι αύξούσης σταφίδος, δέν θα ήτο νομιζω ούδε περιττον ούδε άνάξιον τής μερίμνης τής τε Κυβερνήσεως και τής ύπνωττώσεως 'Επιτροπής τής Βιομηχανίας άν προεκήρυσσον διαγωνισμούς και έδιδον έντολήν προς έρερεσιν και τελεοποιήσιν του μάλλον τελεσφόρου και ήττον άπαυτηρότου τής τεχνιτής άποζήρανσεως, ειτε δι' άποζηραντικών άμέσως μηχανών, ειτε δι' εύώνου συστήματος ύλοσκεπούς, ειτε δι' οίωδηποτε άλλων άλεξιθρόπων τής σταφίδος.

'Από ό έν τούς άλωνίους καρπός διελθη ύπό τόν ήλιον οκτώ μέχρι δωδεκα ή και δεκατεσσάρων ήμερών και κατασπτή έντελώς ξηρός, άρχεται άλλη έργασία έπιπονος ως ή πρώτη. Διά καινούργων καταλλήλων σαρώθρων ζύουσι έλαφρώς τάς σταφυλάς, όπως άποχωρήσωσι των βγατών τά φρύγανα και άποθέσωσι κατá μέρος αύτά, έ-

'Αλλ' ήδη ένφ τό κράτος τής νυκτός επικαλύπτει τήν έξοχήν και μαγεία και άρρητος ήδονή άναδύεται παντα- έλω εις σωρόν' και έπί των σωρών τούτων οι ιδιοκτη-

ται χαράσσουσι διὰ λεπτής ἐκ χύματος κόνεως πρὸς ἐξασφάλισιν πάσης ὑφαιρέσεως διαφόρους συμβολικὰς λέξεις καὶ φράσεις. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν καλύπτουσι διὰ ψιθίων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς περαιτέρω ἐπιβλαβοῦς ἐπηρείας τοῦ ἡλίου, νύκτωρ δὲ ἀποκαλύπτουσι εἰς τὴν νυκτερινὴν δρόσον. Οὕτω δὲ μένουσι μέχρι τοῦ καθαρισμοῦ, ὅστις ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων ιδιοκτητῶν διὰ κινήτων χειροκινήτων μηχανῶν, ὑπὸ δὲ τῶν μικροτέρων τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐνῶ ὁ τελευταῖος οὗτος τρόπος δὲν καθαρίζει καλῶς, ἔχει καὶ τὸ μειονέκτημα ὅτι δέον νὰ εὐαρεστηθῇ ὁ Αἰόλος ν' ἀνοίξῃ τὸν ἀσπὸν αὐτοῦ. Καὶ πολλάκις ἀναμένουσι 3 καὶ 5 ἡμέρας τὸν εὐεργέτην ἄνεμον, καὶ ἀντὶ τούτου ἐπέρχεται ἀπαισία βροχῆ ἧς ὅμως τὰ φιλήματα καὶ τὰς θωπείας ἀψηφᾷ ὁ ἐν στρογγύλαις πυραμίσι κεκαλυμμένος καρπός, ὡς ὀδαλίτικα κατὰ τῶν ἐρωτικῶν βλεμμάτων ἢ ὡς κάτοικος τοῦ Βορρᾶ κατὰ τῆς χιόνος.

Ἐγκαταλείψας τὴν φαιδρὰν ἐξοχὴν ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἀντὶ τῆς προτέρας ἡρεμίας καὶ ἐρημίας, ἐκτακτος θόρυβος καὶ κινήσις προσέβαλλον τὰ ὠτά μου· ἐτελοῦντο αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τῆς σταφιδουργασίας. Ἐδῶ μὲν κάρρα καὶ ὑποζύγια εἰσκομίζοντα ἐντὸς σάκων ἀπὸ τῆν ἐξοχὴν τὴν σταφίδα, ὅπως ζυγισθεῖσα ἐναποτεθῆ ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς καὶ ἐμπορικαῖς ἀποθήκαις. Ἐκεῖ ἡ στίβα ἐπὶ τῶν βαρελίων καὶ κιβωτίων, ἀναμιξθὲν δὲ τρέχοντα ἐν σατανικῷ βόμβῳ ἐν ταῖς πλακοστρώτοις ὁδοῖς τετράτροχα κάρρα, μεταφέροντα τὰ μὲν κενὰ, καὶ ἄλλα πλήρη βαρέλια. Πανταχοῦ δὲ πλήθθη χωρικῶν καὶ πολιτῶν περὶ ἐνὸς θέματος ἑμιλούντων—τῆς σταφίδος—περὶ τῆς ποσότητος ἢ ποιότητος καὶ τῆς συγκομιδῆς ἐκάστου αὐτῶν, πάντων ὅμως ἐρωτῶντων τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ σπενδόντων ὅπως οἱ μὲν ζυγίσωσι, ἄλλοι πωλήσωσι, τρίτοι ἀγοράσωσι καὶ ἄλλοι πληρωθῶσιν αὐτῆν.

Πλὴν τὴν ζωηροτέραν καὶ θορυβωδεστέραν κίνησιν βλέπει τις τελομένη ἐν τῷ ἐμπορικωτέρῳ πεδίῳ τῆς πόλεως, ἐν τῇ *strata marina*, τῇ δρόσου καὶ θαλασσίας αὐρας καὶ ἰωδίου ἀποπνεύσει εὐρυτάτῃ ὁδῷ ἐν ἣ πολλὰ πλατὺ συστοιχίαι βαρελίων καὶ κιβωτίων ἴστανται ὅπως ζυγισθῶσι διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς τε τιμῆς καὶ τοῦ φόρου, ὅπως σημανθῶσι τοῖς ἐμπορικοῖς σημείοις καὶ ὅπως τέλος μεταφερθῶσι ἐν ἀγγλικαῖς ἀτμοπλοίοις, δι' ὧν ὁ δι' ἐτησίων πολλαπλῶν καὶ παντοειδῶν κόπων καὶ μερίμνης καὶ δαπανῶν ἐτοιμασθεῖς καρπὸς ἀφίχθῃ εἰς Λονδίνον ὅπως ἐκεῖ ζυγισθῇ εἰς τὰ *Docks*, ὅπως ἀποθηκευθῇ εἰς τὰ *Wharfs*, ὅπως πωληθῇ εἰς τὰ ὑελοφρακτα παντοπωλεῖα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: *The best Currents of Patras*, ὅπως ἄθραϊ καὶ χιονόπλαστοι χεῖρες τῶν *Laidy, Miss* κατασκευάσωσι τὴν ἐθνικὴν *Pudding*, ὅπως πλὴν συγγνώμην, φίλτατε Καλιβᾶν, διότι ὑπεισήλθον εἰς τὸ κράτος τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτοῦ σου, τοῦ γλαφυροῦ *Timeson* εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα ὑπαγομένης ἤδη, αὐτῷ ἀπέκειται ἡ ἐφ' ἐξῆς περιγραφή.

Lions

ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Τὸ δημοτικώτατον ἐξοχικὸν εἰς τὸ Κολωνάκι

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΩΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ.

Ἐἶχε κλείσει κάμποσον καιρὸν διὰ τὰ ἀνοικοδομηθῆ
γέρον, νεώτατον.

Δὲν εἶναι πλέον Ζυθοπωλεῖον, ἀλλὰ μέγαρον
μὲ κηπον κεντρικὸν καὶ δεκαεξὶ δωμάτια γύρω.

Τὴν νύκτα δι' ἰδιαιτέρου μηχανισμοῦ τοῦ διευθύνοντος
ἀθανάτου Γιώργη μεταβάλλεται διὰ φωτοχυσίας

Εἰς ΠΑΝΟΡΑΜΑ.

Καὶ τώρα μετράτε:

Μηχανὴ Πάγου.—**Μπίρα Βιεννέζικη,** εἰς
μποτιλίεσ παγωμένα.—**Μπίρα ντόπια,** μὲ κα-
τασκευὴ **Βιεννέζικη.**—**Ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ**
μεζέδες.—**Καὶ ὅλα τὰ εἶδη,** τῶν κρασιῶν.

ΑΝΘΗ, ΠΡΑΣΙΝΑΔΑ, ΚΕΦΙ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τῇ 22 τρέχον-
τος μηνὸς ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Κεῖται εἰς τὴν κεντρικωτέραν
θέσιν Πειραιῶς, εἰς τὴν δεινδρόφυτον Πλατεῖαν Κοραῆ,
ὅπου τὰ δημοτικὰ ἐκπαιδευτήρια· σύγκειται ἐκ 1500
περίπου πήχεων καὶ δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς 2—3 οἰ-
κόπεδα ἔχοντα πρόσωπον πρὸς τὴν Πλατεῖαν.

Ἐκτακτος εὐκαιρία πρὸς ἀγορὰν ὠραίου οἰκοπέδου καὶ
εἰς μετρίαν σχετικῶς τιμῆν.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΓΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὄκᾶν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ 60.

Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἐκάστη λεπτὰ 60.

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα

ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ]